

НЕ МОЖНА ВІТЕР ЗУПИНИТИ...

Дивлюсь, як вітер гілками хитає,
І думаю: коли ж йому набридне?
Вони давно від втоми знемагають,
Та їхніх мук жорстокому не видно.

Бо він лиш син всесильної стихії,
Не здатен розуміть чужого болю,
Собою тішиться у стані ейфорії,
Нема над ним закону і контролю.

Так люди, наче те гілля на кронах,
Весною чистим листям зеленіють,
Під осінь – чорні думки, мов ворони,
Знов душами людськими володіють.

Отак і настрій мій, як тую гілку,
Розхитує у різні боки доля
Від понеділка – знов до понеділка
Качає, наче перекотиполе.

Радію, коли доля дме у спину,
Терплю, як смутком очі засипає,
І знов чекаю доброї хвилини,
Не знаючи, коли ще дочекаюсь...

Та з часом призвичаївся помалу,

Бо зрозумів, що нікуди подітись,
Як не шукай – не знайдеш ідеалу,
Й малому треба з вдячністю радіти.

Не завжди ж і гілки під вітром гнуться!
Хороший настрій захистить від скрути,
Із ним не плачуть люди, а сміються,
Він гори допоможе їм звернути.

Що не від нас залежить, слід прийняти,
Адже не можна вітер зупинити
Й серед стихії вмій себе шукати,
Щоб не об'єктом, а суб'єктом залишитись.

Дата написання вірша: 2024-03-13